

Ο Ιησούς και οι Έλληνες

/ Γνώμες

12.20 Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἐορτῇ. 21 οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. 22 ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος καὶ λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· 23 ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. (Ἰωάνν.12.20 - 12.26)

- Του Μιχάλη Κουτσού (Φιλολόγος - Συγγραφέας)

Σχολιασμός

Ο ναός του Σολομώντα ήταν ένα ιερό προσκύνημα όχι μόνο για όλους τους Εβραίους αλλά και για τους άλλους ανθρώπους. Όπως σήμερα οι άγιοι τόποι είναι τόποι προσκυνήματος, έτσι και τότε οι Εβραίοι συνέρρεαν, ιδίως κατά την εορτή του Εβραϊκού Πάσχα, από όλες τις επαρχίες, διότι δεν υπήρχε άλλος ναός εκτός του ναού του Σολομώντα. Ανάμεσα στους άλλους ήταν και μερικοί Έλληνες, οι

οποίοι έδειξαν την καλή διάθεση να πάνε και να προσκυνήσουν στον ναό του Σολομώντα, όπου υπήρχε η ιερή κιβωτός των Εβραίων. Με την ευκαιρία αυτή όμως οι Έλληνες ήθελαν να δουν τον Ιησού Χριστό, για το οποίο φαίνεται άκουσαν πολλά και είχαν την επιθυμία να τον γνωρίσουν και από κοντά. Και επειδή δεν είχαν την σχετική πρόσβαση, απευθύνθηκαν στο Φίλιππο, τον οποίο πιθανώς κάπως να τον γνώριζαν, αλλά και ο ίδιος Φίλιππος συστήλλονταν να το ζητήσει ο ίδιος από τον Κύριο και το είπε στον Ανδρέα και έτσι πήγαν και οι δυο τους Έλληνες στον Κύριο. Ο Χριστός όταν τους είδε είπε τον μεγάλο εκείνο προφητικό λόγο, που επρόκειτο να επιβεβαιωθεί πλήρως: «Έλήλυθεν ή ώρα ίνα δοξασθῆ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Τί εννοούσε άραγε ο Κύριος με αυτόν τον προφητικό λόγο; Αν ήμασταν παρόντες και τον ακούγαμε, σίγουρα θα παραξενευόμασταν και μάλλον δεν θα τον δίναμε και πολλή σημασία. Σήμερα όμως ύστερα από τόσους αιώνες εξακριβώνουμε την μεγάλη αλήθεια του λόγου του Κυρίου. Γιατί άραγε αυτό δεν το είπε σε αντιπροσώπους άλλων εθνών, που συνέρρεαν κατά την εορτή του Εβραϊκού Πάσχα; Γιατί η συμβολή των Ελλήνων στην διάδοση του ευαγγελικού κηρύγματος ήταν καθοριστική. Ποια λοιπόν είναι αυτή η συμβολή; Θα μπορούσαμε να εντοπίσουμε κάποιους παράγοντες ευνοϊκούς για την διάδοση της διδασκαλίας του Χριστού και αυτοί είναι. Η ελληνική γλώσσα, στην οποία γράφτηκαν τα ευαγγέλια και μεταφράστηκαν και τα υπόλοιπα βιβλία της Αγίας Γραφής. Η πατερική παράδοση, στην οποία αναλύθηκε και ερμηνεύτηκε ο λόγος του Θεού. Η θεοσέβεια των Ελλήνων, οι οποίοι μπορεί να πίστευαν σε άλλους θεούς, όμως δεν απέκλεισαν και την ύπαρξη και άλλου θεού, που μπορεί να τους ήταν άγνωστος και γι' αυτό οι Αθηναίοι αφιέρωναν ένα άγαλμα στον Άγνωστο Θεό. Επίσης η ελληνική φιλοσοφία, η οποία ήταν ιδεολογικά συγγενής με την χριστιανική διδασκαλία, γι' αυτό και της δάνεισε ένα μεγάλο μέρος από την εννοιολογική σημασία της ελληνικής γλώσσας και έτσι ερμηνεύτηκε με τον καλύτερο τρόπο η διδασκαλία του Χριστού. Αυτή η πατερική παράδοση αποτελεί το σημείο αναφοράς όλων των χριστιανικών εκκλησιών αλλά και όλων γενικά των ανθρώπων.

Μεγάλες και σωτηριώδεις αλήθειες του Χριστού

Η συμβολική αξία του σίτου (Ιωάν. 12, 24)

24 ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.

Σχολιασμός

Ο σίτος είναι ο ευλογημένος καρπός της γης και της εκκλησίας. Οι αναφορές σε αυτόν είναι πάρα πολλές, όπως η παραβολή του σπορέως, ο θερισμός, που είναι

πολύς και πρέπει να τον κάνουν οι μαθητές. Ο ίδιος ο Χριστός τονίζει: «Εγώ ειμί ο άρτος της ζωής» αλλά και η χρήση στην εκκλησιαστική ζωή είναι πολύ συχνή, όπως στα κόλλυβα, στην αρτοκλασία και βέβαια στην Θεία Κοινωνία. Ας αρκεστούμε όμως στον λόγο του Χριστού, που αναφέρει πιο πάνω ο ευαγγελιστής Ιωάννης.

Ένας άνθρωπος, που δεν θα γνώριζε την διαδικασία της σποράς, θα έλεγε ότι ο γεωργός που σκορπάει το σιτάρι του στα χωράφια, είναι ανόητος, διότι πετάει κάτι πολύ χρήσιμο για την διατροφή του ανθρώπου. Όποιος όμως ξέρει από την διαδικασία της σποράς, αυτός θεωρεί αυτήν την πράξη όχι ανοησία αλλά απόλυτα επιβεβλημένη, αν θέλει να πολλαπλασιάσει τον καρπό. Όταν οι γεωργοί θάβουν το σιτάρι τους στα χωράφια ζουν με την ελπίδα του πολλαπλασιασμού του σιταριού. Από τον θάνατο ύστερα από ευνοϊκές συνθήκες πετιέται η ζωή.

Αυτό ακριβώς έχει συμβολικό νόημα. Και ο Χριστός, που είναι ο σπόρος του Θεού, χρειάστηκε, να σταυρωθεί, να ταφεί και να αναστηθεί, για να αποκομίσουμε εμείς πολλαπλάσια κέρδη. Αυτό αποτελεί και υπόδειγμα και για τους χριστιανούς. Αν θάψουν τον παλιό τους εαυτό, όπως θάφτηκε και ο Χριστός «χθές συνεθαπτόμην σοι, συνεγείρομαι σήμερον τη αναστάσει σου»,θα αναζωογονηθούν και θα αναστηθούν και αυτοί. Η απουσία της ταφικής θυσίας αφήνει τον άνθρωπο τραγικά μόνο, ενώ η νέκρωση του παλαιού μας εαυτού είναι η προϋπόθεση της ανάστασής μας και της εισόδου μας στον παράδεισο, στην αγκαλιά του «σταυρωθέντος και αναστάντος» Χριστού.

Πώς θα σώσουμε την ψυχή μας (Ιωάνν.12,25)

25 ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν.

Σχολιασμός

Ο στίχος αυτός φαίνεται εν πολλοίς ακατανόητος και δημιουργείται σύγχυση και αναφύονται ερωτηματικά. Είναι δυνατόν να μην αγαπάμε την ψυχή μας και να μην θέλουμε την σωτηρία της; Η σύγχυση δημιουργείται από την διπλή στάση (ο φιλών και ο μισών) απέναντι στην ψυχή. Πρόκειται για τον άνθρωπο που δείχνει αγάπη στην κοσμική ψυχή, την ψυχή που φρονεί τα του κόσμου αυτού και αφοσιώνεται στην εξασφάλιση υλικών αγαθών, για την ευχαρίστησή της. Επειδή όμως τα υλικά αγαθά είναι πρόσκαιρα, η προσκόλληση σε αυτά εξασφαλίζουν, πρόσκαιρη ζωή, την επίγεια ζωή. Στην δεύτερη περίπτωση ο άνθρωπος μισεί μια τέτοια υλόφρονα ψυχή, παραιτείται από την πρόσκαιρη παρηγοριά των υλικών αγαθών και αναζητά μονιμότερα αγαθά, που είναι τα ουράνια. Η στάση αυτή είναι μια αντίσταση στα

αμφιλεγόμενα αγαθά της πτώσεως κι της μεταπτωτικής ζωής και αναζήτηση και επιδίωξη της άλλης, της διαρκέστερης ζωής, την οποία την είχαμε, την χάσαμε και τώρα την νοσταλγούμε.

Διάκονος αντί Δεσπότης (Ιωάνν. 12,26)

26 ἐὰν ἐμοὶ διακονῆ τις, ἐμοὶ ἀκολουθείτω, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ διακονῆ, τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ.

Σχολιασμός

Η απαξίωση του δεσποτικού ρόλου και η επιδίωξη του διακονικού, είναι θέματα που ξενίζουν και δημιουργούν αμφιβολίες και απροθυμίες. Ο Χριστός ξέρει πολύ καλά τον κίνδυνο της πτώσης του υψηλόφρονα και την σιγουριά του ταπεινόφρονα και γι' αυτό συνιστά τον ασφαλέστερο δρόμο στη ζωή. Αν δεν έχουμε παρωπίδες και δούμε καθαρά τα πράγματα θα δούμε να συμβαίνει αυτό διαχρονικά. Το παράδειγμα μας το έδωσε ο ίδιος ο Χριστός με το να πλύνει τα πόδια των μαθητών του, αυτός ένας Θεός που κυριαρχεί στο σύμπαν. Αν κι εμείς ακολουθούμε το παράδειγμά του, τότε θα αποδείξουμε κι εμείς ότι αγαπάμε τον Θεό Πατέρα, όπως ο Θεάνθρωπος κι έτσι θα αξιωθούμε να είμαστε παιδιά του Θεού Πατέρα και αδελφοί του Υιού και Θεού μας. Και τότε θα μας πάρει κοντά του και θα είμαστε «μακάριοι», δηλαδή τρισευτυχισμένοι.

Πηγή: pemptousia.gr